

Conte nº 1 “La tieta”

Des de la balconada del seu pis podia gaudir d'una de les millors panoràmiques de Balaguer, amb el Sant Crist i les muralles del Castell Formós perfilant-se en l'horitzó, però no era pas aquella magnífica panoràmica el que més l'interessava. L'objectiu dels seus anhels es trobava una mica més avall.

Feia una bona estona que guaitava pel darrere del finestró cap a la placeta Joaquina Vedruna del davant de casa seva. Esperava que arribés l'hora en què els menuts sortissin del col·legi i hi anessin a jugar.

La placeta era allargada i amb pocs arbres. Fins feia poc encara conservava un racó amb terra on els més menuts s'hi rebotaven tot omplint-se les butxaques de la bata de sorra que les mares haurien de llençar. Ara aquell racó amb sorra ja no hi era, després d'un dissortat accident en què un nen perdé la vida, uns homes el recobriren amb una immensa goma de color verd fosc i instal·laren un tobogan, un gronxador i un entramat de ferros i cordes on només els més agosarats s'hi enfilaven fins al capdamunt.

La llanguida llum d'un capvespre de tardor anunciava l'hora de la sortida del col·legi i llavors aquell racó s'ompliria de veus i de xisclets. Quan això hagués passat ella encara esperaria una estona per baixar-hi. Restaria amagada darrere el finestró, amb la llum de la casa apagada per tal que no la poguessin veure i observaria amb afany tota aquella munió de menuts que berenaven pa amb pernil dolç, galetes amb xocolata o unes laminadures que la seva mare els havia deixat comprar a la botigueta del costat.

Als més menuts eren les mares, i de vegades algun pare escadusser, qui els duïen el berenar. Els pares i les mares s'asseien tots junts en un banc de la raconada i tot sovint havien de cridar els seus fills per tal que s'atansessin on ells eren per donar-los una mica del menjar que els havien preparat. Els nens s'hi atansaven corrent, mossegaven directament de la mà del seu ascendent aquella molla de pa amb una mica del tall i tornaven ràpidament on els altres nens corrien, saltaven a corda o jugaven amb uns aparells que ella no

entenia però que tenien molts botons i una mena de pantalla petita on un seguit de ninots s'anaven perseguint.

A ella li agradaven molt els nens i, si l'haguessin deixat triar, n'haguera triat una dotzena. Li agradaven els nens però no s'imaginava compartint la seva vida amb la d'un home.

De ben petita, quan amb les seves amigues parlaven dels xicots i dels nuvis se li feia estranya la conversa. No entenia tanta fal·lera i tantes rialles de conxorxa i complicitat. Més endavant quan la gent de la seva edat començava a festejar no aconseguia trobar cap noi que li agradés. La mare li insistia perquè s'arreglés, que sortís amb els amics i les amigues, que anés als balls de festa major dels pobles del costat... ja ho intentava ja, però mai aconseguia trobar el noi amb qui li hagués plagut començar a festejar.

En una ocasió, només en una ocasió, va intuir els efectes de l'amor. Va ser en la festa major de novembre. Havia quedat amb la seva millor amiga, la Consol. Aquell dia a l'envelat hi actuava La Trinca i després hi farien ball. Soparia a casa de la família de la seva amiga i tenia permís per tornar quan acabes la sessió.

L'actuació de tarda dels de La Trinca va ser genial, la gent reia a cor que vols i ella també, com la que més.

A casa la Consol les van obsequiar amb un sopar de festa major, amb coca de samfaina, pa amb tomata i xoriço del bo, una amanida on cantaven els àngels i vi.

Ella no n'havia begut mai de vi, no li agradava, o s'ho pensava que no li agradava, però aquell dia tothom en bevia i en cantaven les excel·lències. El tastà i no li agradà, però algú li suggerí que el barreges amb gasosa i que així el trobaria millor.

Tenia set, tant riure amb l'actuació dels còmics l'havia assedegat i aquella barreja li refrescava el garganxó alhora que, sense adonar-se'n, li embotava el cervell.

L'envelat estava instal·lat al costat de l'estació de tren, una mica lluny de la casa de la seva amiga. Quan hi arribaren, el ball ja havia començat.

La sala estava guarnida amb cortines de colors intensos, per tot el voltant hi havia parades les llotges dels abonats, al fons un immens empostissat per les orquestres i al costat de la porta d'entrada una senzilla barra de bar amb Soberano, Sandarus, Mirindes i algunes bosses de patates.

La Consol va deixar les jaquetes a la llotja de la seva família i ben aviat fou convidada a ballar. Un antic conegut li demanà compartir la cançoneta que estava sonant a la pista de ball i ella, amb un ampli somriure, hi assentí.

S'entusiasmà veient evolucionar sobre la pista la seva amiga i el seu ballador, feia goig de veure'ls, s'ho passaven bé, s'entenien, semblava com si haguessin ballat junts tota la vida.

Com més la mirava més s'embadalia. Li mirava els malucs, li mirava el somriure, li mirava les cames, li mirava els pits. Li hauria agradat ser el noi que ballava amb ella i no haver d'abandonar mai aquella cadenciosa dansa.

Una breu tustada a l'esquena la feu baixar del núvol de la imaginació. La veu decidida d'un dels germans de la seva amiga, amb qui havien sopat junts, li demanava per ballar. No en sabia ella de ballar, i així li ho feu saber. Ell, com alleugerit, li confessà que de ballar tampoc en sabia però, que si ho desitjava, podien anar a donar un tomb pel passeig i prendre la fresca. La fermesa del noi, l'enveja de l'amiga ballant i la boireta al cervell per l'efecte del vi amb gasosa que havia pres tot sopant li feren assentir.

Un cop al carrer, enmig de la boira i el fred, s'adreçaren a la propera estació del tren. En aquella hora de la nit el baixador estava desert i fosc. Mentre enfilava un dels esgraons per arribar a l'andana, com si fes per ajudar-la, ell li prengué la mà i no la hi tornà. Ella es torbà, li agradà el contacte d'aquella mà una mica suada i tremolosa. El mira a la cara, acluca els ulls i imaginà que qui la tenia premuda era la Consol.

Quan ell la besà també ho imaginà, imaginà que era la seva amiga qui la besava i que era a ella a qui corresponia i que anaven juntes pel món i que començaven una nova vida.

La besada s'acabà, el ball s'acabà i tota la resta de contactes que mai més hagués pogut tenir també s'acabà. La vergonya d'imaginar-se besant la seva amiga l'esglaià. Encara l'esglaià ara.

Quan els nens hauran acabat de berenar, s'omplirà les butxaques del davantal de caramels i baixarà a la placeta. Tot just travessarà el portal algunes veuetes cridaran "¡La tieta!" "¡La tieta!" , que és com la coneixen, i se li aproparan. Ella agafarà els caramels d'un en un i d'un en un els els repartirà.

De tant en tant pidolarà un petó a la galta com a símptoma d'agraïment i, a tots ells, mentre els obsequia amb les lllaminadures, els agafarà breument la

mà i els mirarà als ulls. Els ulls brillants de la mainada contemplats des dels enfosquits ulls de la senectut.

Aquells enfosquits ulls que, de tant en tant, encara recorden els de la seva amiga ballant, ballant, ballant, amb qui li hagués plagut compartir la vida i, a ser possible, acaronar-li el cos, vetllar-li la son i estimar-la per sempre més.

Velupais-2013